

Bernadette nem bír magával

– Jesszusom, hogy hova mész?! – Megszoktam, ilyenkor nem a telefon recsegett, csak Bernadette, a legjobb barát-nőm sípítozott a túlvégen.

– Nyugi, Beel – igyekeztem csillapítani. – Csak át Európába. – Hatásszünetet tartottam, mielőtt kimondtam: – Romániába, Brassóba.

– Micsoda? De hát ott Drakula garázdálkodik!

Szolidan elmosolyodtam. *Jó, hát nem az általános műveltségéért szeretem.*

– Tévedésben élsz, cica. Ott is emberek laknak – sóhajtottam megadón, elvégre kiéreztem a hangjából mély-séges aggodalmát.

– Most azonnal átmegyek, és együtt pakolunk! Még látni akarlak, mielőtt megint eltűnsz, isten tudja, mennyi időre, Lo!

Felhúztam a szemöldököm, mert kezdett átmenni az anyám stílusába, így jobbnak láttam, ha csak ennyit mondok:

– Igenis, kapitány! Úgyis csak reggel hétkor megy a gépem. Előttünk az egész éjszaka!

– Imádom a humorod, cica, mondtam már? – harsogta meglehetősen szarkasztikusan a túloldal.

Felsóhajtottam, mert nagyon nem akaródzott mennem máshova; inkább a saját kontinensemen, a jó öreg Észak-Amerikában maradtam volna, de a munka az munka. Különösképp, mivel szerettem, csak hát pont egy melankolikusabb időszakomban kapott el az újabb projekt.

Ráadásul anyám egyfolytában rágta a fületem: állapodjak már meg, miért kell folyton utaznom, és különben is, a rendes amerikai pasik már nem is jók nekem? Úgyhogy pont eléggé utáltam, amikor Bernadette is rákezdet anyám szólamára, vagy épp a nyakamba csimpaszkodott, el ne menjek.

Mintha nem jönnék vissza!

Viszont garantált volt a közös csomagolás alatti, hajnalig vinnyogós-visítós röhögés mindenem, ami eszünkbe jutott. Meg az agyalás: mindent elpakoltam-e, és Beegyőzködése: ha odaérek, feltétlenül találjak wifit, és első dolgom legyen üzenetet küldeni neki Istenhátipusztáról vagy Semmiközepeföldéről.

Ezért is bírtam Bernadette-et, akivel már időtlen idők óta elválaszthatatlan „öribarik” voltunk.

Nem lakott messze, fél óra múlva csikordultak is az autója kerekei a lakásom előtt. Egyenest a bejárathoz szaladtam beengedni, mert ilyenkor tényleg ajtószakító hangulatba került.

– Ajánlom, hogy legyen ott internet! – fújta nekem a szobám ajtajában, az ujját billegtetve, míg én az utolsó ruhadarabokat próbáltam belepréselni a bőrröndömbe.

– Jaj, Bee, nem vademberek közé megyek, könyörgöm, civilizáció van ott is! Csak nem dollárral fizetnek, és valószínűleg nem a Knicksnek drukkolnak, ennyi.

Jó, lehet, hogy vannak ott Knicks-drukkerek, de statisztikailag elenyésző. Nem fogom neki most megmagyarázni!

– És most mégis mennyi időre mész, Lo? – nyafogta szeretettel a hangjában.

– Nem tudom. Egy festő ósdi képét kell elhozatni a galériába, az örökösöknek, akik már Amerikában élnek. Nem biztos, hogy a románok hamar kötélnek állnak. Azért igyekszem vissza, Bee, komolyan, nem akarok sokáig maradni. Inkább gyere és segíts! Isten tudja, mi ott a divat, nem akarom itt hagyni a kedvenc ruháimat – patogtam ültömben, türelmetlenül, lenyomva a bőrrönd tetejét.

– Mit aggódsz, úgyis ledobod majd – kacsintott rám, már sokkal oldottabb hangulatban, és mellém ült az ágyra.

– Nem-nem – ráztam a fejem. – Most csak üzleti ügyben megyek. Elég a megbízhatatlan és átvágós faszikból! Azért vállaltam el, mert kell egy kelet-európai kontakt, amivel megpályázhatom a nemzetközi kulturális jogi ügyek vezetői posztját.

– Valld be, hogy azért is, mert imádsz világot látni – dőlt a vállamnak vigyorogva.

– Minek, ha te úgyis kimondod helyettem? – viszonoztam a mozdulatát.

– Amúgy meg fogadjunk, úgyis összeszedsz valakit – húzta az agyamat egyre szélesebb mosollyal.

– Fogadjunk, hogy nem! – csaptam le rá. – Legyen száz dollár!

– Te sem bízol benne, igaz?

– Dehogynem! Csak nem akarom eladósítani a legjobb haverinámat – vágtam az arcába egy hamiskás grimaszt.

Éjfél előtt pár perccel estünk be az ágyba, beállítva minden időzíthető zajforrást, amit csak találtunk. Ha a hetes gépet el akartam érni, bizony fél hatig oda kellett jutni a terminálhoz.

Semmi nem úgy alakul, ahogy

Ez nem az én reggelem volt. Majdnem elaludtunk a lelkiismeretes ébresztés ellenére, úgyhogy rohantunk a reptérre, le ne késsük az indulást. Bár egyedül én utazom, Bee lélekben szinte eggyé válik velem ilyen esetekkor. Szerencsére a Galéria előre lefoglalta, és a főnököm, Patrick Whinfrey oda is adta a jegyet, illetve a többi papírt, szóval nekem már csak be kellett csekkolnom. Az jobban zavart, hogy szegény Bernadette-tel egy kávét sem tudtunk meginni, és kutyafuttában búcsúztunk el.

– Majd iszol a gépen, de most siess! – kiabált át a tömeg, és vadul integetett.

Mit volt mit tenni, zombi üzemmódban kerültem fel a business classra, ami – első osztály híján – tökéletesen kényelmes választásnak bizonyult. *Csak legyen bivalyerős ristrettójuk¹, más nem számít!*

– Kedves utasaink! Üdvözljük önöket a New York–Bukarest járatunkon! Hamarosan megkezdjük a felszállást. Kérjük, kapcsolják ki mobiltelefonjaikat,

1 Az eszpresszó kávé kisebb, de ízre erősebb változata.

illetve csatolják be a biztonsági övüket! – ez a szöveg megmaradt bennem a kedves hang miatt.

Hátrahajtottam a fejemet az ülésben, és bedugtam a fülest, hogy Adele-t és Pentatonixot hallgassak. Talán még be is aludtam kicsit, elhalasztva így a kávéadagomat. Most nem számított más, csak odaérjek, lehetőleg minél zökkenőmentesebben. Volt erre az egészre csaknem tizenhat órá, egy átszállással a célváros, Brassó felé.

Próbáltam felrázni magamat abból a meglehetősen egykedvű állapotomból, amibe sikeresen belenyomtam magam az elmúlt időszakban. Mindig ez van egyik megbízástól a másikig: ha a barátnőm nincs, én bizony otthon, a négy fal között befordulok. *Ne depizz, Lorraine, ne depizz, Lorraine!* – mantráztam befelé, és valamennyire a zene is segített ebben. Elment a kedvem az olvasástól, pedig vittem magammal valami vicces romantikus könyvet. De se humoromnál nem voltam, se nyálas pillanatokra nem vágytam. *Csak a munkámra akarok koncentrálni!* Bernadette-nek is mondtam: mindennap emlékeztessen rá, ha hívjuk egymást, hogy semmiképp nem szabad bepasziznom, mire ő azt válaszolta, hogy a száz dollár fog emlékeztetni.

Le kell nyugodnom – szegeztem mutatóujjamat a képzeletbeli énemnek. – *Most elutazom és profi módon, öt nap alatt leszervezem a festmény átvételét az örökösöknek, aztán annyi! Na jó, talán kicsit megnézem a várost. Bár mi lehet Brassóban? Aprópecsenye?* Ezen a gondolaton önkéntelenül felröhögtem, amire a mellettem ülő öregúr meglehetősen rosszallóan nézett rám.

– Elnézést – hebegtem.

Valamit motyogott, vélhetően románul, amit nem sikerült megértenem, mivel egyelőre még az útikalauzban lévő alapszavakat és kifejezéseket tanulgattam. *Talán jobb is. Biztos most küldött el az anyámba.*

Persze tudtam, biztos értékes és érdekes látványosságok várnak a városban, de kicsit feszült voltam. Hozzászoktam már a hosszú utazásokhoz, ám valahogy most görcsbe rándult a gyomrom. *Lehet, csak bal lábbal keltem fel* – győzködtem magam, pedig valójában csak egy jól álcázott rossz megérzés bujkált bennem.

Itt tenném hozzá: amúgy imádom a munkámat. Kulturális jogászként például a műkincsek körüli jogi teendők intézése és a szállításuk leszervezése, vagy kapcsolatok kiépítése az ügyvédi iroda és távoli országok között egyszerűen kiapadhatatlan kalandforrás a számomra.

Csak hát a kalandok között olykor-olykor nem csak jó akad...

Jobbról jön a segítség

Európa a különösen zord tavaszi időjárásával nem úgy tűnt, mint aki elsőre kegyes lenne a vendégeihez. *Köszi, te görög szuka!* A bukaresti átszállás elég problémásan alakult, mivel késett a transzfer valami belgrádi gép miatt. Nem kevesebbet, mint négy teljes órát. Addig ott dekkoltunk a fűtetlen, széllelbélt terminál várójában, mert valahol tutira elromlott egy rohadt termosztát. Alaposan átfáztam, mire felülhettem a jó meleg fedélzetre. Csak reménykedni mertem benne, hogy nem szállítanak le, ha összetüsszögöm utasteret.

– Kér egy zsebkendőt? – hallottam egy csöppet akcentusos, mégis megnyugtatóan mély hangot a jobbam mellől.

Akkor vettem észre a mellettem ülőt, aki a megmentőm lett, miután kifogytam a munícióból. Eleve alig hoztam magammal a gépre, hiszen nem gondoltam volna, hogy így megfúj a szél. Azt hittem, ennél erősebb vagyok, mintsem megfázzak. Hát az öreg kontinensnek sikerült meglepnie.

– Ah, közödöb! – vettem el a kezéből, de rá sem mertem nézni.

Nem ódzkodtam vadidegenektől segítséget elfogadni, ám valahogy aznap borzasztóan sérülékenynek éreztem magam. Emellett nagyon nem tetszett a szemem bekönnyesedése és az orrom eleredése. *Betegség tekintetében teljesen férfias vagy* – szokta nyomni a szövegét anyám, mert imádott azzal szívatni, hogy rosszul bírtam a gyengélkedést.

– Ajánlom a térség legjobb szíverősítójét, se’ perc alatt elfújja a legmakacsabb náthavírust – duruzsolta melletttem ez a nem szűkszavú ismeretlen.

Férfi az istenadta! Nem úszom meg, hogy beszédbe elegyedjek eggyel. Pedig inkább Bernadette-tel dumáltam volna, sőt még anyám tirádáit is inkább elviselem, csak pasival ne kommunikáljak. *De jól nevelt vagyok, szóval muszáj válaszolnom.* Még mindig nem néztem rá, mert semmi kedvem nem volt megmutatni neki az egyre vörösödő orromat. Bárki is lehetett ez a rögtönzött egészségügyi okostojás, az állapotomhoz végképp semmi köze.

– Ha бага boddja – szípoztam kelletlenül, és fülembé dugtam a hallgatót.

Azt gondoltam, letudtam ennyivel, ám tévedtem. Hamarosan – bár nem hallottam kintről semmit, mert épp Mitch Grassi magas C-i simogatták a dobhártyámat – egy kéz nyúlt be a látóterembe valami felespohárral. *Mit akar ez itt ezzel a vízzel?* Aztán valaki megkocogtatta a vállamat is.

– Hajtsa fel – tanácsolta. – Jobban lesz, meglátja.

Ekkor már vetnem kellett rá egy pillantást, elvégre ki ez a magánszférámba belemászó, pimasz idegen? Ha tudtam volna románul, én most küldtem volna el melegebb éghajlatokra. De mivel beszélt és értett angolul,

sokkal könnyebb dolgom lett. Már fogalmaztam is, mi-képp osztom ki.

Azonban ránéztem, és még a benáthásodó tekintet-temmel is rögtön nyugtázhattam – *ó, azt a rohadt élet!* –: ez egy igen jóképű és kedves tekintetű egyed. *Olyasvalaki, akit nem tudsz egykönnyen elküldeni a fenébe, vagy ha mégis, akkor kész örömmel mutatod neki az utat. ...Vagy izé... hogy is van ez a mondás?!*

– Bi a dzsudát akar tőleb? – támadtam rá, amivel még magamat is megleptem.

– Csak igya meg – emelte fel jobbját, amiben a feles-poharat tartotta, és lötyögött benne az a cseppet sem megbízhatónak látszó ital.

Az már tuti, hogy nem víz.

Mikor látta, milyen bizalmatlanul mértem vé-gig – tényleg túl megnyerőnek látszott ahhoz, hogy ne higgyem sorozatgyilkosnak –, hozzátette:

– Együtt repülünk Brassóba, szóval nincs kedvem elkapni magától semmit!

Dühösen fújtam egyet, majd kikaptam a kezéből, és egy hajtásra kiittam a stampedli tartalmát.

Na, ha addig nem könnyezett eléggé a szemem, akkor most elkezdte, és a torkomban tábortüzek gyúltak a ví-rusgyilkos szer tiszteletére. Azt hittem, magát a poklot nyeltem le kis kiszereleésben. *Té széntséges atyaúristen!*

Az biztos, mintha fuldoklóként bukkantam volna a tenger felszínére, úgy tűnt el a szememről a fátyol. A torkomat és a gyomromat nem éreztem, valószínűleg mindkettő felforrt és elpárolgott. Szerintem a levegővé-telt is kihagytam, de erre sem igazán emlékszem. Annál

tisztábban a „merénylőm” tiszta, égszínkék íriszére, miközben nevetett rajtam. *Basszus, ennek még a szeme is kinevet!*

– Nem bírja az erőset, ugye? – Őszintén csibészes vigyora kihozott a sodromból.

– Ember, maga meg akart engem mérgezni! – rivalltam rá, és a környezetünkben mindenki odafordult.

Kicsit meg is szédültem, mivel a pia a fejembe szállt, vagy talán hirtelen légörvénybe kerültünk.

– Észrevette? Már nem nazális a hangja – duruzsolta az italmérnököm szemtelenül.

Most poján verjem?

Inkább lenyeltem, amit gondoltam, akárcsak azt a rémes lötytyöt. Az igaz, a kezdődő taknyosságomat úgy elfújta, mint engem majdnem a hideg szél a bukaresti terminálban. A szédülés pedig követte a megfázást, mert percek múltán kitisztult az agyam is.

Elfintorodtam, és csak sandán néztem a férfira:

– Köszönöm.

– Szívesen – felelte derűsen, mintha mindig ezt csinálta volna.

– Mi a franc volt ez? – fordítottam felé a fejem.

Most már módomban állt jobban megszemlélni spontán patikusomat. Sötét, rövidre nyírt, egyenes haja volt, magas homloka, arcán ápolt és gondosan nyírt, sötétbarna, a borostánál csak kicsit hosszabb szakáll. Mélyen ülő, égbék szemei fölött tekintélyt parancsoló vastag, ám szép ívű szemöldökkel. A sors jellegzetesen délkelet-európai arcéllal áldotta meg, erős állkapoccsal, mégis helyes orral, ami egy kis gombócbban végződött. Ettől a kemény,

férfiass vonásai kedvessé váltak, egyszóval sajnós megint sikerült kifognom egy rokonszenves, valószínűleg alfahím útitársat. *Francba, bár lennék inkább lesbikus!*

– Pálinka – vetette oda, még mindig magában mulatva rajtam. – A Havasokban főzték, ott nem terem meg a megfázás. Az csak a városi embert sújtja – fejezte be a kiselőadást, miközben nem esett ki a nyugodt és megfigyelő szerepéből.

Ahogy én őt, valószínűleg ő is ugyanúgy mért végig engem ezekben a pillanatokban.

– Jó, oké, szuper! Tényleg köszi! Majd nyújtsa be a számlát – dünnyögtem megalázottan. *Utálom, ha kioktatnak! Még hogy én, a gyenge városi! Milyen nagyra van ez magával!*

El is fordultam tőle, ismét az öt aranytorkú előadásába temetkeztem volna.

– De kinek? Be sem mutatkoztunk egymásnak – kaptam a fricskát, és a pasas a jobbját nyújtotta felém megint.

Mélyet sóhajtottam, és azon tűnődtem, ha azonnal arcon csapom, letudtam volna ezt a kört. Ám ezt mégsem tehettem, hiszen neki köszönhetően állt odébb a náthavírus. Inkább tényleg fizetnem kellett volna, viszont csak a bankkártyámon volt pénz, a helyszínen akartam kivenni valamennyit lejbén.

Essünk túl rajta! Elfogadtam a kezét, és egy határozott szorítással találtam magam szemben. *Végre nem szózott hal kéz fogás. Mondjuk, mást nem is néztem ki belőle.*

– Loraine Hindeman. Címet hadd ne adjak meg! – daráltam el.

– Ioan Popa. Nem szükséges, itt is kiállíthatjuk a nyugtát – somolygott tovább, és addig nem engedte el a markomat, amíg be nem fejezte a mondatot.

Megcsóváltam a fejem, és elhúztam a szám.

– Csak szófordulat volt!

– Tudom – replikázott rögtön.

Komolyan nem hagy békén, mert mindig válaszolnia kell valamit? Kezdett idegesíteni. Most mit vár? Megköszöntem. Ennyi!

Mire rájöttem, hogy értékes perceket pazaroltam el a Pentatonix rovasára, már pittyegett a gép biztonságiövjelzője, és úgy tűnt, végre megérkeztünk úti célunkhoz.

Egyszerűen idegesítő, mert rendes

A repülőgép félórás keringés után végre landolt, úgyhogy szedelőzködhettem én is. Furcsa útitársam nevét nem jegyeztem meg, és mivel ő ült a közlekedő mellett, meg kellett várnom, míg elindult. Nem akartam követni vagy a közelében lenni, mert biztos szóval tartott volna.

– Kiengedjem? – készségeskedett, és nekem már a hátamon is felállt a szőr.

– Nem! – vágtam rá elutasítón, és behunytam a szemem. – Köszönöm – találtam az udvariasabb énemre. – Megvárom. Menjen nyugodtan!

– Ahogy gondolja – felelte még mindig azzal a kiborító nyugalommal a hangjában.

Hálát adtam az égnek, amiért landoltunk, mert a találkozásunk óta nem tudtam kimenni a mosdóba, nehogy keresztül kelljen vergődnöm rajta. Ezért most már nagyon ellátogattam volna a reptéri toalettre, még ha tartottam is a helyi viszonyok higiéniájától vagy épp annak hiányától.

Lepakolt a csomagtartó fülkéből, nekem pedig eszembe jutott, hogy a százhatvanöt centimmal biztosan nem fogom elérni a sajátomat. Bepakoláskor is egy nagyra nőtt

honfitársam segített feltenni. Sajnos ez a fickó nemcsak jóképű, segítőkész és kedves – meg idegesítő –, hanem magas is volt.

Nincs az az isten! Én meg nem kérem! Kizárt! Nem-nem!

Így hát megvártam, amíg elmegy, addig tűkön ülve gubbasztottam az ülésemben. Szép lassan mindenki le- szállt, ő is elindult. Én akkor pattantam fel, és próbáltam elérni a kallantyút a csomagtartón, de hiányzott az az átkozott tíz centi.

– Hadd segítsék – jelent meg fölöttem egy frissen ismerős kéz.

Kipattintotta a fogantyúnál, és ösztönösen félreálltam, hogy az alak kivehesse a táskámat.

Csak meredtem magam elé megszégyenülten, és éreztem, el fogok gyengülni. Pedig annyira szerettem volna nyugodt és békés lélekkel, csak a feladatomra koncentrálni megérkezni Romániába. *De basszus, nem, nekem muszáj egy irtózatosan helyes, mégis végtelenül arrogáns pasi mellett utaznom, aki egy percig nem képes békén hagyni. Miért vagyok ilyen szerencsétlen?*

– Oké, mister... – Elakadt a szavam, nem emlékeztem rá, hogy hívják.

– Csak Ioan – segített ki ebben is.

A legszívesebben tényleg képen töröltem volna, de visszafogtam az indulataimat. Amikor ráemeltem a pillantásomat, ennyit bírtam mondani:

– Köszönöm, CSAK Ioan, de tényleg. Jó utat kívánok önnek! – A mosolyom nem volt őszinte.

Hogy az ő szemében mi lakozhatott, elképzelni sem mertem. De így felelt, ha érezte a szarkazmust a hangomban, ha nem:

– Kedves Loraine, önnek is! Vigyázzon magára, meg ne fázzon! Vagy ha megfázik, már tudja, mit tegyen! – és mintha egy aprót kacsintott volna.

A művigyor az arcomra fagyott, behunyt szemmel bólogattam. Alig vártam, hogy eltűnjön a látóteremből, és hadd szállhassak le végre én is. Nem tudtam volna megmondani, mi váltotta ki bennem ezt a hihetetlenül zsigeri dühöt. Mire kinyitottam a pillám, ő már sehol sem volt, szinte egyedül álltam a gép utasterében. A légitűtő-kísérő kicsit idegesen tekintett rám, zárt volna már.

Amíg lépdeltem lefelé a lépcsőn, elfogott a bűntudat, hiszen tulajdonképpen egy kedves ember csak segíteni akart, én pedig mindenhogy elutasító és undok voltam vele. *Szörnyű állapotban vagyok! Na, pont ezért irány a hotel, a telefonomba bepötyögött címen, ahol egy kicsit kifújhatom magam! Túl hosszú ez az út...*

Hogy lehet egy nagyváros ennyire kicsi?

A brassói reptéren zavarba ejtően sok ismeretlen felirat mellett nem láttam ott az angolt. Azt viszont tisztán olvashattam, hogy a nemzetközi terminál nemsokára megnyílik, már csak néhány hónapot kell várni. *Szuper! Itt is ígéretekkkel van tele a padlás* – fújtam egyet frusztráltan, miközben vártam a csomagomat a kiadó szalagján.

Amennyire tehettem, igyekeztem a tömeg után menni, miután megkaptam a bőröndömet. Szerencsére ezzel minden rendben volt, pedig tartottam a poggyászsom út közbeni elvesztésétől. Persze ezt a New York-iak intézték, még az út elején, ezért szervezetten ment. *Na, de majd visszafelé nem ők fogják, arra figyelnem is kell!* Otthon kiokosítottak Kelet-Európából. Persze azért sejtettem, nagyobb a jajveszékelés füstje, mint a lángja. Alapvető biztonsági intézkedésekre azért szükségem lehetett, ez egyértelmű. Értem ezalatt, mint: ne tartsa az ember az iratait elérhető helyen; mindig nézze, merre viszi az útja; ne álljon meg ismeretleneknek; és mosolyogjon mindenkire kedvesen. Ez utóbbi komoly kihívást jelentett azok után, amilyen hangulatomban aznap éppen találtak.

Megnéztem a szállodát, ahova mennem kellett, és az útvonalat is lekértük a román konzulátuson dolgozó, segítőkész asszisztentstől. Szerencsére valamennyire mind felkészültünk transzferproblémákra, és a hátrányból előny lett: hajnalban már itt is megindult a tömegközlekedés.

Felcuccoltam hát a reptérről a belvárosba tartó buszra, és reménykedtem benne, hamarosan beállhatok egy frissítő és tisztító zuhany alá.

Tudod, most lehetnél lázas is, vagy éppen fülíg náthás – lepett meg a hang a fejemben, mivel anyám szinkronján szólt.

Hogy mi? – ráztam meg a fejem. Valószínűleg viccesen nézhettem ki a buszon, miközben grimaszoltam magamnak.

Abhoz képest, amilyen garral indultál neki a tegnapi napnak és mennyire fogod utálni, az Univerzum minden erejével azon ügyködött, hogy mégis inkább élvezd – folytatta az elmém-ben lakó énem. *Ittál kávé, egy helyes fickó segítségével pedig orvosságot is; aki adta, talán kiborított, viszont segített levenni a csomagodat, és végül a bőröndöd sem vészett el. Az átszállást nem számítva minden rendben ment, itt vagy épen és egészségesen, utazol a hotel felé egy idegen nagyvárosban. Jó, nem annyira nagy, mint New York. De legalább már ez sem alszik.*

Nem tudtam leállítani a gondolatfolyamot, közben meg görcsösen markoltam a telefonomat. Árgus szemekkel bámultam, hogy a megfelelő megállónál szálljak le. *Kibagynám most a segítségkérést!*

Hopp, meg is volt a busz végcélja, így gyorsan lekászálódtam, sűrűn használva az „elnézést, bocsánat, ne

haragudjon, kérem, köszönöm” kifejezéseket románul; jól-rosszul, de remélve, hogy nem maradok fent. Már csak a hotelig kellett elnavigálnom magamat.

Még egy kávé, nem is egy, kettő, aztán zuhany, ágyba zuhany – kántáltam a koponyámon belül, csak úgy, magamnak.

Igyekeztem kizárni a betolakodó égbék, nevető szempár képét és a határozott, mégis barátságos kézfogás emlékét.

Nem! Kávé, zuhany, ágy és... felejtés! Úgysem látom többet! Kit is nem kell látnom?! Már nem is emlékszem! Nem... em... lék... szem!

Az utolsó, kényszeredett, blokkoló szavak folytán belemerültem a telefonomba, emiatt majdnem fellöktem valakit, aki egy kapu irányából lendült felém. Ha nem tartja ki maga elé a két tenyerét, akkor a fejem búbja tutira koppan a mellkasán.

– Nézzen az orra elé, hölgyem!

Nem is az angol megszólítás lepett meg, inkább az ijesztően ismerős hang. Bekapcsolt a rövidtávú memóriám. Felnéztem, de bár ne tettem volna...

Neee! Hogy lehet egy nagyváros ennyire kicsi?

– Loraine?!

Ioan Popa állt előttem teljes életnagyságban. Csak már utazótáska nélkül, egy szál oldalszütyővel, viszont ugyanazzal a bizsergetően idegesítő mosollyal az arcán.

Miért, miért, miért? – dobolta az agyam.

– Maga követ engem, vagy mi?! – fakadtam ki, szét-tárva a kezemet.

Még jó, hogy a járdán álltunk már, és a gurulós bőröndömet elengedhettem. Egyébként határozottan túl-erőben voltam a csomagjaimmal.

– Én? – szabadkozott. – Honnan tudtam volna, hogy erre jön? Most értem csak ide, és ha nem szólok magára, felöklel, mint egy bika. – Látszott rajta, mennyire meglepődött a kifakadásomon.

Normális esetben nem húzom fel így magam, azonban ott és akkor legkevésbé őt akartam látni.

– Hajnali öt van. Maga hazajött ide, vagy tudom is én! Miért nem alszik, minek mászkál ilyenkor az utcán? – Már kevésbé voltam hangos, mint inkább nevetéses ezekkel a papírtigrisérvekkel.

– Lehet, hogy mégis inkább magácska követ engem? – Meglehetősen kihívó modorral és félrehajtott fejjel szúrta nekem ezt, amitől valamennyire kijózanodtam az idegbajomból.

– Nézze – sóhajtottam egyet –, ne haragudjon! Baromi fáradt vagyok. Hosszú volt az út, tegnap is korán keltem, éjjel nem aludtam. Délután fontos tárgyalásom lesz, addig elfoglalnám a szobámat. Sajnálom, ha nem figyeltem, és önbe ütköztem! De láthatja, muszáj tájékozódnom. Az meg másképp nem megy, csak ha térképet bámulok. Elengedne végre?!

Még mindig szemben álltunk egymással. Igaz, ez a Ioan egy fejjel magasabb volt, így fel kellett rá tekintennem. Ám egy tapodtat sem mozdult, lecövekelt feltartott karokkal, mintha pisztolyt szegeztem volna rá. Mögötte pedig a hotel, csak rám várt. ...Jó, én jobban vágytam találkozni itt Keleten a pihentető nyugati kényelemmel.

– Persze – fordult mégis félre, szabadon eresztve engem. – Dehogy állok az útjába!

– Köszönöm – biccentettem felé, és elhúztam a málhámmal. *Vonzzom az idiotákat. Talán a homlokomra van írva?! –* dühöngtem magamban, és már minden porcikám nyüsztett bennem az alvásért.

Nem néztem hátra, mert minél előbb el akartam onnan füstölni. Közben mindvégig éreztem, talán engem bámult, mert szinte lángolt a tarkóm. Egyáltalán nem bántam, amiért ez alkalommal kihagyta a segédkezést, ugyanis komolyan fellöktem volna. Annyira felbosszantott a jelenléte, hogy az nem igaz, pedig esküszöm, mindent leszámítva, vadidegen ember maradt. Bár pasi létére túl tökéletesnek tűnt, talán ez zavart. Olyan pedig – mint tudjuk – csak a mesékben és a szirupos háziasszonyponyvákban létezik.

Bejelentkeztem a szállodába, és felmentem a szobába, végre elfoglalni a megérdemelt magánszférámat Brassóban. Nem gondoltam volna, mennyire jóleshet a tusolás, vagy heverés az ágyon egy szál törölközőben, esetleg csak kifelé bámulás az ablakon, miközben kint eleredt az eső. És a remény, hogy odalent nem mászkált az ismeretlen ismerős. *Most csak aludni akarok, másra nem is vágyom!*

Az a csinos nyelvtannáci

– Halló? – A saját álmos hangomat hallani nem volt fel-emelő élmény.

– Cica! Mi történt, jól vagy? Rendben odaértél? Halál-ra izgultam magam! – hasított a tudatomba és a fülembé élesen Bernadette hangja.

Bakker, elfelejtettem felhívni Messengeren! Mi az ördög van velem?!

– Jaj, ne haragudj, Bee! Négy hosszú és hideg órát vártunk a brassói gépre a csatlakozásnál. Rohadt későn vagy inkább korán értem ide. Már csak meghalni maradt időm! – hadartam el szégyenkezve az okokat, miért nem kerestem.

A mobilom amúgy is csurig telt a nem fogadott hívásaival, csak NE ZAVARJANAK üzemmódban dekkolt a telefonom. A repülés okán kapcsoltam be így, de elfelejtettem inaktiválni, és mivel egy nap múlva automatikusan kilépett belőle, így délelőtt meghallhattam a csörgését. Teljesen kiment minden a fejemből.

Sajnos egyvalami vagy éppen valaki nem, és most borzasztó lelkiismeret-furdalásom lett.

– A csudába! Már azt hittem, félrerakhatod nekem a százast – duruzsolta, jól hallatszón lebiggyedt ajakkal.

– Jaj, már! – nevettem fel. – Ilyen könnyen nem zsebelsz ki, Bee! Mondtam, amit mondtam, tartom!

– Ühüm – folytatta, már huncutul vigyorgott –, ott fekszik melletted az ágyban?

– Ne már, tudod, hogy nem vagyok olyan csaj! – szóltam rá.

Sosem voltam az egyéjszakás kalandok vagy a rapid, ágyba szédülős randik híve.

– Ugyan már, csak ugratlak – bázsalygott tovább. – De tutira találkozottatok már, ne is tagadd!

– Kivel? – húztam össze zavartan a szemöldököm, és eltávolodtam a kijelzőtől.

– Csak készülj fel, ha hazajössz, fizetni fogsz – dünyögte viccesen a barátnőm. – Viszont legalább már nem leszel hulla depis.

Mély levegőt vettem, majd kifújtam, és hasról hanyatt feküdtem, hogy lazábbnak tűnjek. A gyomrom teniszlabda méretűre zsugorodott, nem értettem az okát. Rossz előérzetem lett, ami nem akart elmúlni. Valamitől féltem, azonban nem tudtam megmagyarázni, mitől.

– Nem fizetek, tutira nem. Nincs senki. Nem is lesz – szögeztem le. – Munka van, arra koncentrálok. Ma délután komoly tárgyalás vár, még rendbe is kell szednem magam. Figyu, Bee! Még este felhívlak, jó? Esküszöm mindenre, ami él és mozog. Menj vissza aludni, cica! Rendben leszek.

Ott még hajnali négy volt, míg itt, a hotelszoba faliórája szerint már délelőtti tíz. Sikerült Bernadette-et

megnyugtatom, hogy megmaradok és nem felejttem el a hívást, majd elkészöntem tőle, azzal kinyomtam a telefont.

Ásítottam egy nagyot. Kevésnek bizonyult ez az öt óra, de több időt nem adhattam magamnak a pihenésre.

– Na, gyerünk, hengereljük le az itteni ügyfeleket! – csücsörítettem csajosan, levezetve a fesszót, és bevetődtem a fürdőszobába.

Miután megint felfrissültem, átöltöztem egy kényelmes ruhába, egy elegánsabbat pedig előkészítettem a délutáni tárgyalásra. Nem pakoltam ki teljesen a bőröndömből, arra ösztökélve magam: minél előbb le akarom szervezni és rendezni az átadást, majd hazatérni, és valami kevésbé nyomasztó helyszín után nézni.

Lementem a szálloda halljából nyíló kávézóba, megadni a bensőmnnek is, ami kijár neki. Sokkal szerényebb volt a kiszolgálás, mint amire számítottam, de most nem kellett más, csak egy jó erős kávé.

– Mulțumesc² – dobtam köszönetképp egy harminckettes mosolyt a pultos lánynak.

– Cö – ciccent mögöttem egy hang. – Az a kis té farokkal, ha leírják, cének ejtik. Mulcumeszk.

Megmerevedtem, a szívem a torkomba lendült fel, letojva az anatómiai akadályokat, és már tudtam. Ha megfordulok, esküszöm, nem áll meg a lábán ez az okostóni, akinek a hangja már beleivódott a fülembé.

Lehajtott fejjel fordultam meg, és igen, már biztos lehettem benne: nem vagyok paranoiás, engem tényleg

2 [e: mulcumeszk] Köszönöm.

üldöznek. Ott vigyorgott tőlem fél méterre ez a Popa, és az istennek nem bírta ki, hogy ne szóljon be nekem.

– Ne magyarázza meg, mit keres itt, csak engedjen az utamra! – tártam szét a karomat, és alázattal vegyes kimértséggel sandítottam fel az arcára: – Kérem!

Újra félreállt, én pedig megfogtam a kávémat, ami a pulton gőzölgött. Mikor elhaladtam mellette, az arcába leheltem az összes létező mássalhangzót a szóban:

– Mmmulllcccumeeesz!

– Cu mare plăcere!³ Azt hiszem, csatlakozom – felelt kedélyesen, majd néhány perc múlva valóban leült az asztalomhoz.

Belemerültem a mobilom képernyőjébe, hogy egy pillanatra se kelljen felnéznem belőle.

– Mit akar? – vettem elő a lehető legridegebb hangomat, amit a készletemben találtam.

– Nem tudom, mi baja velem, de azt hiszem, tartozom egy vallomással.

Na, erre már fel kellett pislantanom. Úgy tűnt, ezt a piperkőcöt skatulyából húzták ki, mert csöppet sem nézett ki rosszabbul, mint eddig. Amilyen visszafogott és mégis dögös eleganciával utazott a repülőn, ugyanolyan fess volt most is. *Mi a francot keres itt a hotelben? Miért találkozom vele már harmadszor huszonnégyszer órán belül, amikor a hátam közepére sem kívánom? Főként mi az, amitől végképp úgy érzem, megőrjít? A tudálékoskodásán és a modellkinézetén kívül...*

Nyakig begombolt, hosszú ujjú inget viselt, rajta valamilyen szövött kardigánt, ami jól állt neki. Bele

3 [e: ku mára plăcsere] Nagyon szívesen!

se mertem gondolni, mégis elkalandozott a fantáziám, milyen lehet a ruhája nélkül. *Jesszus, Loraine! Elment az eszed?* Az bizony el. Be kellett nekem is vallanom valamit: nem aludtam ki magam. Mint aki becsípett... Ha lehet, még vacakabbul éreztem magam, mint a repülőn.

– Na, lepjen meg! – emeltem meg a szemöldökömet, miközben ránéztem.

– A tegnapi egymásba botlás valóban véletlen volt, de ma úgy gondoltam, megnézem magát, ha erre járok. Khm – krárogott egyet, mintha valami kamaszos csibészéget készült volna elmondani –, körözök itt már vagy egy órája. Szerencsére a ma délelőttöm szabad, szóval nem bánom, mert végül itt találtam önt.

– Szuper – feleltem leforrázva. – Jött nyelvészeti leckét adni, aztán megfigyelni, vagy mi van? *És még engem hibáztat?! – tettem hozzá gondolatban.*

Védekezőn maga elé emelte két karját, és szégyellősen lehuntya a szemét, mint egy kisfiú.

Ez az! Most megvagy!

– Nem szokásom idegen nőkre vadászni, ha erre utalt a kérdése. – Ujjaival finoman és meglehetősen pironkodva körözött a csészéje karimáján. – Akkor itt az ideje bemutatkoznom. – Itt felnézett. – Ioan Popa vagyok, de a nevemet már tudja. Azonban a munkakörömet, azt, hogy újságíró is, nem. Szállodáknak és nemzetközi intézményeknek készítek riportokat, interjúkat a helyi szaklapokba, magazinokba, és nem titok, bizony keresnem kell az alanyokat. A mostani projektem egy külföldi vendég teljes itt tartózkodásának végigkövetése. Jelen

esetben az öné, persze csakis az engedélyével. Ha nem járul hozzá, én már itt sem vagyok.

– Ó! – Visszafogottabb lettem, és számhoz emeltem a kávéscsészét, mintha az meg tudott volna védeni a további beszédétől. *Mondjuk, így már érthető a rámenőssége. Zsurnaliszta! Már csak ez hiányzott!*

– Nem igazán szerettem volna ezt rögtön így az első napon elmondani, nehogy befolyásoljam. Ilyenkor arra vagyunk kíváncsiak, hogyan érzi magát a vendég az itt-léte alatt, mi tetszik vagy nem tetszik neki a városunkban, elégedett-e a szállodai vagy más intézményi szolgáltatásokkal.

– Te jó ég! – suttogtam magamnak, de aztán a hangomra találtam. – Ezek szerint, ha elfogadom az ajánlatát, maga folyamatosan a nyomomban lesz, mint egy pincsikutya? – Inkább pitbullt akartam mondani.

– Amennyiben nem bánja. – Ő is felemelte a csészéjét, közben rám villantva a kék szemét.

Ficsúr! – jutott az eszembe, és lepergett rólam a pillantása.

– Még hasznomat is veheti. Turisztikát és idegenvezetést tanultam az egyetemen a média szak mellett, úgyhogy be tudom mutatni a várost, ha szeretné – tette vissza a kiürült csészét az aljra.

– Ez a kettő nem üti egymást? – lovagoltam meg a témát, hátha elutasíthatnám. – Mármint a pártatlan, nem befolyásoló interjú és az állandó megjelenéssel járó idegenvezetés.

– Nem – biggyesztett meggyőzőhetetlenül. – Mindig így csinálom.

Kelletlenül néztem félre, és arra gondoltam, talán megérné elveszíteni a fogadást, de azt nem, hogy öt napig ki kell bírnom a világ tökéletes emberével a nyomomban. *Igen! Süt belőle a szuperhős egoizmus! Ez az, ami zavar* – ujongtam magamban, mert végre meg tudtam határozni, mi taszított benne. Ugyanakkor pokoli módon vonzott is, és úgy éreztem, ott helyben szétszakadok.

Basszus, ne már! Dolgozni jöttem ide. Miért csavar mindig egyet az élet azon, amit elterveztem?!

– Nézzen nyugodtan szét! Ez a hotel az egyik referenciahelyem. Tele van olyan lapokkal, amelyekben a vezércikkek az enyéim. – És már nyúlt is egy paksamétaért, ami a kávézóban véletlenszerűen hevert az asztalokon.

– Elhiszem! – Most rajtam volt a védekezés sora.

Azért csak az orrom alá nyomott egy-két számot. Mindegyikben sokszor jelent meg a neve vagy a monogramja a román vagy az angol nyelvű cikkek alján.

– Elég gyakori név, elismerem – húzta vissza az újságokat a saját térfelére. – Romániában minden ötödik férfit Ioan Popának hívnak. Nekem is könnyebb így. Egyszerre olvadhatok be, de alkothatok mégis valami egyedit és különlegeset. Ami manapság nem könnyű, ám én szeretem a kihívásokat.

Mélyet sóhajtottam, mert kezdett már nagyon melegem lenni.

– Jó. Megtenné, hogy befejezi a felesleges szócséplést? – hagyta el az ajkamat, ne kelljen kimondanom az igazságot: *Ha nem hallgat el, kénytelen lesz megcsókolni, és jelenleg semmi kedvem érzelmi bonyodalmakhoz.*